

บทที่ 1

'ผู้หญิงบางคนชอบคนตัวสูงใหญ่ ไหล่กว้าง บางคนชอบผู้ชายที่มี ลักยิ้มเพราะดูมีเสน่ห์ เพื่อนบางคนบอกว่าผู้ชายแค่บุคลิกดี ลูก ยืน นิ่งหลัง ตรงก็ทำให้ใจสั่นได้แล้ว หรืออาจจะเป็นเรื่องเล็กๆ อย่างนิ้วมือนิ้วเท้ายาวสวย เล็บสะอาดสะอาด... แล้วทำไมความรู้สึกของฉันต้องมาติดกับผู้ชายที่ใส่แค่ เสื้อยืดคอวีสีดำตัวย่นนะ ฉันต้องเป็นพวกที่มีรสนิยมแปลกแถมใจง่ายด้วย แน่ๆ'

บุษบงกชหลบสายตาของคนทีใส่เสื้อยืดสีดำซึ่งนั่งอยู่ด้านในสุดของ โต๊ะตัวยาวแล้วยิ้มให้ทุกคนในหน่วยเจรจาต่อรองในกรณีเกิดเหตุอาชญากรรม (Negotiation in Crime Unit) ทั้งเธอและพจนีย์ต่างก็มาช้ากว่าใคร คุณหมอกัมศิระจะให้ทุกคนนินตๆ พร้อมกับกล่าวขอโทษ

"ต้องขอโทษด้วยนะคะที่มาช้า พอตีผู้บังคับบัญชาเรียกไปพบก่อน เลิกงานนะคะ เลยออกมาเลต"

ทุกคนในโต๊ะทั้งห้าสยทห วุฒิภาศ อาศดา และปารุสก์ต่างก็ยืนขึ้นเพื่อ ต้อนรับสุภาพสตรีทั้งสองคน แต่อาศดากับปารุสก์ขยับออกจากเก้าอี้มาช่วย สองสาวให้หนึ่งประจำที่ซึ่งพวกเขาได้จัดไว้ บุษบงกชนั่งตรงข้ามห้าสยทห ส่วน

พจนีย์นั่งตรงข้ามวุฒิปาก แล้วปารุสก็ก็นั่งติดกับพจนีย์ โดยมีอาสาอยู่ข้างวุฒิปาก ดูเหมือนตำแหน่งในการนั่งจะถูกจัดวางไว้ในใจของคนที่นั่งในสุดอยู่ก่อนแล้ว

เมื่อสุภาพสตรีทั้งสองนั่ง ชายหนุ่มทั้งสองก็นั่งตาม วุฒิปากยิ้มให้บุษบงกชแล้วกล่าวตอบเธอเป็นคนแรก

"ไม่เป็นไรหรอกครับคุณหมอบ ท้าทำงานของสถาบันจะยุ่งใช้ไหมครับช่วงนี้"

"ค่ะ มีงานวิจัยเพิ่มเข้ามาด้วย"

หัสยุทธจ้องมองใบหน้าด้านข้างของเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉย เพราะดูเหมือนบุษบงกชเองก็ไม่อยากให้เขาเข้าไปอยู่ในบทสนทนาระหว่างเธอกับวุฒิปาก

"โห ฝ่าศพคดีทั่วประเทศแล้วยังต้องทำวิจัยด้วยหรอครับ"

บุษบงกชยิ้มอ่อน สีหน้าของเธอดูเหนื่อยล้า "นี่แหละคะชีวิต โศคติที่มีพจช่วย ถ้าผู้ช่วยไม่เก่งฉันก็คงไม่ไหวเหมือนกัน"

พจนีย์ยิ้มรับคำชม "พจก็โศคติคะ อยู่กับหมอบที่ทั้งเก่ง ทั้งน่ารัก"

หนุ่มๆ รีบพยักหน้ารับอย่างพร้อมเพรียง ยกเว้นหัสยุทธที่ผลักรายการอาหารมาตรงหน้าสองสาว

"สั่งก่อนครับ"

บุษบงกชจึงจำเป็นต้องหันมาสบตาเขา เธอกล่าวขอบคุณเบาๆ แล้วรับรายการอาหารนั้นมาเปิดดูพร้อมกับพจนีย์ ผู้ช่วยร่างเล็กของคุณหมอบหันไปถามทุกคนในโต๊ะ

"แล้วทุกคนสั่งอะไรไปบ้างแล้วคะ"

อาสาพูดชื่ออาหารสองสามอย่างซึ่งต่างก็เป็นออเดิร์ฟ หัสยุทธจึงรีบบอกสองสาว

"อยากทานอะไรก็สั่งเลยครับ พวกนี้กินได้ทุกอย่าง"

"สารวัตรไม่กลัวพลล้มทับเธอคะ"

ห้স্যุทธยืมแก้วางจนคนที่นั่งตรงข้ามรีบก้มลงมองรายการอาหารในมืออีกครั้ง

"ตัวแค่นี้เอง จะกินได้สักเท่าไรเชียว"

"อย่าดูถูกผู้หญิงหัวนี้ พอสั่งอันนี้ให้หมดดีกว่า" พจนีย์หันไปพูดกับพนักงานของร้านอาหาร เธอเป็นคนจัดการทั้งหมดโดยมีบุษบงกชพยักหน้าให้เท่านั้น ส่วนชายหนุ่มทั้งสี่ไม่มีปัญหากับการกินและการตามใจสุภาพสตรีเลย "เครื่องดื่มละคะ หมอเอามะนาวโซดาไหม"

บุษบงกชพยักหน้าอีก แล้วพจนีย์ก็สั่งน้ำส้มคั้นสำหรับตัวเอง พนักงานทวนออเดอร์ครั้งสุดท้ายก่อนกลับเข้าไปในครัว จากนั้นอาหารเรียกน้ำย่อยที่หนุ่มๆ ในหน่วย NIC สั่งไว้ก่อนหน้าก็มาเสิร์ฟพอดี พจนีย์หันไปสนใจปาร์สุกหลังจากที่เพิ่งสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวเขา

"พรีสุกผอมลงจริงด้วย"

ปาร์สุกยิ้มเขิน "เทรนเนอร์ดี"

อาสาตจึงเริ่มการบรรยายเรื่องการดูแลสุขภาพให้ปาร์สุก ทุกคนหันไปสนใจคนที่นั่งสุดปลายโต๊ะด้านนอกที่กำลังพูดอย่างออกรส ทำให้คนที่นั่งอยู่ด้านในค่อนข้างจะเจียบเหงา แต่บุษบงกชก็ไม่มีการทำที่ที่จะหันไปสบตากับห้স্যุทธ ซึ่งสารวัตรรู้ดีว่าเธอไม่ค่อยอยากจะพูดคุยอะไรกับเขาอยู่แล้วจึงได้แต่ลอบอมยิ้มกับกิริยาที่ตั้งใจทำเมินเขาอย่างออกนอกหน้า

เครื่องดื่มของบุษบงกชกับพจนีย์ถูกเสิร์ฟตามมา แล้วในขณะที่คุณหมอกำลังจะหยิบหลอดขึ้นมาดูเครื่องดื่มสีขาวที่มีฟองเม็ดเล็กๆ ในแก้วใสทรงสูงนั้น ห้স্যุทธก็เลื่อนจานเปาะเปี๊ยะทอดมาให้ตรงหน้าเธอซ้ำๆ

"รองท้องก่อน"

เขาพูดเสียงเบาให้ได้ยินแค่สองคน เพราะในขณะที่อีกสี่คนต่างก็ไม่ได้สนใจหัวหน้าที่ตนเลย คนที่เป็นศูนย์กลางของบทสนทนายังเป็น

อาสาไปกับปารุสก์ บุษบงกชมองเปาะเป็ยะทอดชิ้นเล็กๆ ในจานแล้วยื่นจมูก
ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขา หัสยุทรจ้องตาเชิงบังคับแล้วลดสายตาลงไปมอง
เครื่องดื่มในมือของเธอ

"เดี่ยวปวดท้อง"

จริงอย่างที่เขายกบอก ตอนนี้เธอท้องว่างและเริ่มหิว หากดื่มเครื่องดื่ม
ที่มีส่วนผสมของมะนาวกับโซดาเข้าไปมีหวังคงปวดกระเพาะแน่ แต่ก็ยังขอ
ดื่่ออีกนิด เธอถามเบาๆ ด้วยน้ำเสียงยียวน

"ใครเป็นหมอ"

หัสยุทรยิ้มมุมปากทันทีแล้วเลิกคิ้วขึ้นสูง เขาสายหน้านิดๆ ก่อนจะ
กอดอก จังหวะนั้นหน้าจอโทรศัพท์มือถือซึ่งวางอยู่ข้างกระป๋องรูตเบียร์ก็มี
แสงสว่างเกิดขึ้น สารวัตรของหน่วย NIC หันไปมองก่อนจะหยิบมันขึ้นมา
ดู บุษบงกชอยากรู้มากกว่าใครติดต่อเขาเข้ามา เพราะตอนนี้หัสยุทรกำลัง
ยิ้ม...

คุณหมอพยายามข่มความอยากรู้แล้วใช้ส้อมจิ้มเปาะเป็ยะชิ้นแรกเข้า
ปากแทน เธอเบนความสนใจไปที่บรรยากาศภายในร้านซึ่งมีลูกค้าในวัย
ทำงานมารับประทานอาหารค่ำค่อนข้างหนาตา เย็นวันศุกร์ปลายเดือน
อย่างนี้ทุกร้านคงแน่นขนัดไปด้วยผู้คนที่ต้องการพักผ่อน หลังจากทีเกรงใจ
กันอยู่นาน ในที่สุดเธอกับพลญีก็โยนความรับผิดชอบในการเลือกร้าน
อาหารให้เป็นหน้าที่ของหนุ่มๆ และนำแปลกที่หัสยุทรเลือกร้านได้น่ารัก
ถูกใจเธอ ผงัง โต๊ะ เก้าอี้บุฟองน้ำหุ้มด้วยผ้าลายดอกไม้เล็กๆ ล้วนมีสีหลัก
เป็นสีขาว แสงไฟในร้านสีนวลตา ผ้า màn ตรงกรอบหน้าต่างทรงโค้งข้างโต๊ะ
ที่เธอนั่งเป็นลายทุ่งดอกไม้บนเนินเขาที่ไห่นลึกลับแห่ง และของประดับตกแต่ง
ส่วนใหญ่ถูกทำขึ้นด้วยมือ ผลอหน้อยเดี่ยวเปาะเป็ยะในจานก็เหลือแค่สอง
ชิ้น บุษบงกชเงยหน้าขึ้นมองเขาและเพ็งเห็นว่าเขาไม่ได้สนใจหน้าจอ
โทรศัพท์ของตัวเองแล้ว

"เดี๋ยวก็อ้อมซะก่อน"

ใบหน้าของคุณหมอร้อนวูป เธอค่อยๆ วางส้อมลงในจาน นึกเกลียด รอยยิ้มที่รู้ทันของเธอเข้านมาทันที คราวนี้เลยได้ดูตื้น้ำมะนาวโซดาสมใจ หัศจรรย์จ้องมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยแววตาเอ็นดูมากกว่าหลงใหล กิริยา ท่าทางของเธอหลายต่อหลายครั้งทำให้เขานึกถึงเจ้าเดือนเสี้ยว นายตำรวจหนุ่มใหญ่ยิ้มออกมาโดยที่คนตรงหน้าไม่รู้สาเหตุ ดังนั้นเขาจึงได้รับการทวด สายตาให้อีกครั้ง

เมื่ออาหารมาถึงก็ดูเหมือนสองสาวจะได้รับการดูแลและเอาใจเป็นพิเศษ แม้หัศจรรย์จะไม่ได้เป็นคนตักอาหารใส่ในจานข้าวของหมอบุษงบงกช เหมือนนุฎมิภาศ แต่เขาก็คอยเลื่อนจานอาหารมาไว้ตรงหน้าเธอเป็นระยะ พจณีย์ดูจะมีความสุขมากที่สุด เธอคอยจ้อไม่หยุด บรรยายภาคผู้ผ่อนคลาย และเป็นกันเอง จนกระทั่งทุกคนเริ่มอ้อมของควาและกำลังมองหาของหวาน ในเมนู นุฎมิภาศก็เตือนหัวหน้าของเธอให้กล่าวอะไรสักเล็กน้อยสำหรับการนัดหมายมาทานข้าวร่วมกันในค่ำคืนนี้ หัศจรรย์ดูจะเขินนิดๆ แต่เขาก็พยายามหาคำพูดที่เป็นทางการแต่ไม่ดูขึงขังเกินไปมาพูดจนได้

"เอ่อ ผมในฐานะตัวแทนของฝ่ายตำรวจต้องขอขอบคุณคุณหมอกับ ผู้ช่วยผู้มีความสามารถ..." พูดถึงตรงนี้เขาก็หันไปสบตากับพจณีย์ซึ่งตอนนี้เอาแต่ยิ้มกว้าง "ที่กรุณาอำนวยความสะดวกในการทำงานให้กับพวกเรา มาตลอด หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาอย่างนี้ไปเรื่อยๆ นะครับ"

หัศจรรย์ก้มศีรษะให้หญิงสาวทั้งสองพร้อมรอยยิ้มที่อบอุ่น หนุ่มๆ ของ NIC ประมอให้เขาไม่ตึงเกินไปนักเพราะกลัวรบกวนลูกค้าโต๊ะอื่น แล้วอาสาดีเป็นคนดำเนินรายการต่อ

"คราวนี้คุณหมอดต้องพูดบ้างแล้วละครับ"

"ฉันเหรอคะ" บุษงกชทำหน้าที่นางก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเธอเป็นตัวแทนของฝ่ายแพทย์ "อ้อ เอ่อ ค่ะ พวกเราก็ต้องขอบคุณทุกคนสำหรับการทำงาน

อย่างมืออาชีพนะคะ แต่ถ้าจะให้ดีกว่านี้อยากขอความเห็นใจว่าไม่ให้แรงงาน
จากเราจนเกินไป..."

ทันทีที่พูดถึงตรงนี้ทุกคนก็หัวเราะขึ้นมาพร้อมกัน อาสาตรีบ่ฟอง
"คนที่แรงคือคนที่นั่งตรงข้ามคุณหมอนั่นแหละครับ พวกผมไม่เกี่ยว
นะ"

"จริง"

วุฒิภาศกับปารุสก็รีบสนับสนุนจนคนที่ถูกช้ดทอดบ้นหน้าไม่ถูก เขา
ได้แต่ยิ้มเขินแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ บุษบงกชอดยืมรับสีหน้ายอมจำนนของ
เขาไม่ได้ เมื่อเห็นชายที่มีวุฒิภาวะในทุกด้านถูกลูกน้องรุมก็ดูน่ารักดี

"พูดต่อสิครับคุณหมอ" วุฒิภาศเตือนเพราะรู้สึกว่าเขาพูดไม่จบ

"ขอบคุณสำหรับอาหารมื้อนี้ หวังว่าทางเราจะมีโอกาสเลี้ยงตอบแทน
พวกคุณบ้างนะคะ"

ทุกคนหันไปหาห้สยุทธคล้ายกับจะบังคับให้เขารับปากบุษบงกช
เขายิ้มเขินแล้วพยักหน้ารับ จากนั้นทุกคนก็ปรบมือด้วยความดีใจอีกครั้ง
เมื่อเจียบเสียงลงพจนีจึงสบโอกาสที่จะถามในเรื่องที่เธอสงสัย

"ไม่มีใครดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เลยหรือคะ พจแปลกใจมากนะเนี่ย"

บุษบงกชก็เพิ่งสังเกตจริงจ้งตอนนี้ เธอนั่งตรงข้ามกับห้สยุทธ เห็นว่า
เขาดื่มรูตเบียร์ซึ่งไม่มีแอลกอฮอล์ ส่วนคนอื่นก็ดื่มเพียงน้ำอัดลมกับ
น้ำเปล่าเท่านั้น ผิดวิสัยชายหนุ่มที่ออกมาสังสรรค์ยามค่ำคืน หรือหน่วยนี้
จะรักษาสุขภาพกันมาก คำถามนี้ห้สยุทธเป็นคนตอบ

"ยังอยู่ในหน้าที่ครับ 'ไม่' จะถูกเรียกเมื่อไร"

"หมายความว่าชีวิตนี้ก็จะไม่ได้ดื่มเลยหรือคะ"

ห้สยุทธหัวเราะ "ดื่มได้ครับ แต่มันมีข้อจำกัดอยู่ อีกอย่างเราจะมิ
วันหยุดสลับกัน คนที่หยุดก็จะดื่มได้"

"อ้อ อย่างนี้เนื่อ่ ชีวิตก็ลำบากเหมือนกันนะคะ" พจนีย้ทำหน้าที่เห็นใจ

"แต่ไม่ดื่มก็ดี แล้วมีอะไรอีกไหมคะที่เป็นข้อห้าม"

"นี่น้องพจนจะล้างความลับในหน่วยของพี่เธอเนี่ย" ปารุสค์ดักคอ

"ก็บอกเฉพาะที่บอกได้สิคะ ถ้าให้พจนเดา...หวังว่าจะไม่เกี่ยวกับภารมึครอบครัวด้วยนะคะ"

"หุย...น้องพจนเล่นแรง" อาสตาบ่น "ที่ไม่ได้แต่งงานนี้ไม่ได้ตั้งใจโสดนะ แต่ไม่มีใครเอาต่างหาก"

ทุกคนหัวเราะพร้อมกันทำให้บรรยากาศบนโต๊ะสนุกสนานครีกครื้นขึ้นไปอีก แล้วระหว่างนั้นพนักงานก็มารับออเดอร์ของหวาน หนุ่มๆ ขอแค่ผลไม้ ส่วนสองสาวเลือกไอศกรีมคนละลูกเท่านั้น วุฒิภาศเป็นคนนึกขึ้นมาได้ก่อนว่ายังไม่มีการตอบคำถามของพจนนี่ เขาจึงอาสาตอบ

"นอกจากเรื่องที่ต้องสแตนดี้บายรอร์รับการเรียกไปปฏิบัติหน้าที่ได้ ยี่สิบสี่ชั่วโมงแล้วก็มีเรื่องห้ามปิดมือถือครับ"

"แบตเตอรี่หมดก็ไม่ได้เหรอคะ"

"ครับ ใครไม่รับสายหรือไม่ติดต่อกลับภายในห้านาทีจะถูกตัดคะแนนความประพฤติ แล้วยังมีผลต่อการประเมินประสิทธิภาพการทำงานของทีมด้วย"

"มีใครเคยโดนไปแล้วบ้างคะ" ไม่น่าเชื่อว่าไม่มีใครในโต๊ะที่ยกมือขึ้นเลย พจนนี่ทำหน้าที่ "โห นี่ยิ่งกว่าคนมีภรรยาตุ๊กตาคะ"

"แล้วถ้ามีเรื่องส่วนตัวที่ต้องทำล่ะคะ" คราวนี้เป็นบุษบงกชที่ตั้งคำถาม "ต้องเลือกอะไรก่อนระหว่างงานกับธุระส่วนตัว"

"งานครับ" ทุกคนตอบพร้อมกัน

"อ้อ ถ้าอย่างนั้นฉันก็เข้าใจแล้วว่าทำไมทุกคนยังโสด" บุษบงกชยิ้มขำ อาสตาพยายามขอความเห็นใจจากหญิงสาวร่วมโต๊ะ "คุณหมอเข้าใจพวกเราแล้วก็ต้องเห็นใจด้วยนะครับ ผู้ชายที่ทั้งเก่ง ทั้งมีความรับผิดชอบสูง แถมยังเสียสละเพื่อคนอื่นอีกนี่ไม่ใช่จะหากันได้ง่ายๆ นะครับ"

"เข้าใจและเห็นใจค่ะ ฉันทักขึ้นชมพวกคุณอยู่นี่ไงคะ"

"แค่นั้นหรือครับ"

"ค่ะ" บุษบงกชหัวเราะชอบใจ รู้ว่าถูกยั่วให้แล้วแต่ก็ยอมเล่นตามน้ำ
"ผู้ชายเก่งๆ ต้องเก็บไว้เป็นแบบอย่างในการทำงานค่ะ"

"โธ่..." อาस्ताแกล้งทำหน้าสีน้หว้าง

แต่คนที่ลอบถอนหายใจหนักกลับเป็นคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามเธอ หัสยุทธ
จ้องมองใบหน้าด้านข้างของคุณหมอนิยามที่เธอกำลังพูดจาล้อเล่นกับ
ลูกน้องของเขา เขารู้ดีว่าเธอกำลังมีความสุขอยู่ในบทบาทของเพื่อนร่วมงาน
ไม่ได้มีความหมายอื่นใดนอกจากนั้น ช่างเป็นผู้หญิงที่ดูยากจริงๆ

ผลไม้กับไอศกรีมถูกนำมาเสิร์ฟในจังหวะที่โทรศัพท์มือถือของหัสยุทธ
ส่งเสียงร้องและสั่นอยู่บนโต๊ะ นายตำรวจหันไปมองหน้าจอ เมื่อเห็นว่าเป็น
เบอร์ของใครก็รีบรับทันที

"ว่าไง"

"อยู่ไหน"

"กินข้าว มีอะไรก็ว่ามา"

ดูเหมือนทุกคนในโต๊ะจะพร้อมใจกันหันไปมองหัสยุทธ แม้ว่าเขาจะ
พูดไม่ดังนัก แต่จู่ๆ ก็รับโทรศัพท์ จึงทำให้ถอดคิดไม่ได้ว่ามันต้องมีอะไร
สำคัญ

"ตอนแรกว่าจะไม่ตาม แต่ดูเหมือนสถานการณ์มันจะลุกลาม..."

"เดี๋ยวนี้ใหม่ แล้วค่อยเล่ารายละเอียดตอนขับรถ"

"เออ เดี่ยวนี้ ทั้งทีม"

"โอเค นายส่งพิภักตามมาแล้วกัน"

"ฮืม"

ทันทีที่วางสาย วุฒิภาศก็ยิงคำถามใส่หัสยุทธ "สารวัตรโอบหรือครับ"

"ฮืม" ทุกคนในหน่วย NIC ลุกขึ้นยืนพร้อมกัน "อัสกับรุสก็กลับไป

เอารถที่สำนักงาน แล้วผมจะส่งพิกัดเข้ามือถือ"

"ครับ" สองหนุ่มรีบคำขึ้นพร้อมกันก่อนที่อาสตาจะหันไปสบตาทั้งสองสาวที่ทำหน้าเล็กลักกันอยู่ "ลานะครับ"

"เอ่อ ค่ะ โชคดีนะคะ"

แม้จะยังงงๆ แต่บุษบงกชก็ไม่ลืมอวยพร ส่วนพจนีย์นั้นแค้โบกมือลา สองสาวหันกลับไปมองห้สยุทธกับวุฒิมิภาคที่ยืนคุยกันตรงหน้าพวกเธอ

"ไปรถผมดีกว่า จะได้คุยกันด้วย" ห้สยุทธล้วงกุญแจรถออกจากกระเป๋ากางเกงแล้วยื่นให้วุฒิมิภาค "ขับมารอหน้าร้านเดี๋ยวมตามไป"

"ครับ" วุฒิมิภาคหันมาสนใจบุษบงกช "ขอโทษที่ไม่ได้รอสั่งคุณหมอกับน้องพจนะครับ แล้วเจอกันใหม่"

"ไม่เป็นไรค่ะ โชคดีนะคะ"

บุษบงกชกล่าวเช่นเดิมแล้วมองตามแผ่นหลังของวุฒิมิภาค ก่อนที่จะถูกดึงความสนใจกลับมาอีกครั้งเพราะคำพูดของคนที่เหลืออยู่

"ขอโทษด้วยนะคะ ยังทานอาหารไม่เสร็จเลย พวกคุณทานต่อตามสบายนะ แล้วขับรถกลับบ้านดีๆ"

"คุณไปเถอะค่ะ เดียวทางนี้ฉันจัดการเอง"

ห้สยุทธรู้ว่าเธอหมายถึงอะไร เขาคิดว่าเขายังมีเวลาพอ "ไม่ ผมเชิญพวกคุณมา ยังไงผมก็ต้องรับผิดชอบ ถึงบ้านแล้วส่งข้อความมาบอกด้วยนะ"

บุษบงกชไม่คิดว่าจะได้ยินประโยคสุดท้ายนั้นจากเขา เธอจึงมัวแต่อึ้ง แต่ตอนนี้ห้สยุทธหันไปทางพจนีย์แล้ว

"แฉีกพ้อตจริงๆ ทานข้าวด้วยกันครั้งแรกก็ถูกเรียกซะแล้ว ขอขอบคุณนะคะที่มา แล้วเจอกันใหม่"

"ค่ะ สารวัตร โชคดีนะคะ"

"ขอบคุณครับ"

เขายิ้มมุมปากแล้วหันมาสบตากับบุษบงกชเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินออกจากโต๊ะ ชายหนุ่มไปหยุดที่เคาน์เตอร์หน้าประตูร้าน เขากำลังจัดการกับค่าอาหารมื้อนี้ คุณหมอมองตามเขาด้วยสายตาเป็นกังวลจนกระทั่งหস্যุทรเดินออกจากร้านไป

...เธอยังไม่ได้บอกลาเขาเลย ยังไม่ได้อวยพรเขาเหมือนคนอื่น...

"อย่างนี้เองนะคะ"

เสียงของพจนีย์ปลุกเธอให้ตื่นจากภวังค์

"อะไร"

"กินข้าวด้วยกันอยู่ดีๆ แล้วก็ต้องลุกขึ้นไปทำงาน ทั้งเราให้ใช้ชีวิตต่อไปตามลำพัง มีน้ำเลยไม่มีแฟนกันทั้งหน่วย ผู้หญิงคนไหนจะทนได้ ถึงจะเข้าใจ แต่ถ้าเป็นอย่างนี้บ่อยๆ ก็ไม่ไหวนะคะ"

พจนีย์ก้มหน้าลงไปสนใจไอศกรีมในถ้วยที่เริ่มละลายไปบ้างแล้ว แต่ความคิดในหัวของบุษบงกชไม่ได้หยุดตามคำพูดของเพื่อนร่วมงาน นีมันไม่ใช่ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่เหมือนถูกทิ้งไว้ แต่มันกลับเป็นความหวังไขและความกังวลใจต่างหาก ผู้หญิงของเขาต้องอดทนมากแค่ไหนกัน...

ปารุสก์ซ่อนมอเตอร์ไซค์ของอาสตาดออกไปได้สักพักแล้ว เพราะทั้งสองคนต้องกลับไปสำนักงานเพื่อไปนำรถของ NIC ออกปฏิบัติการ ส่วนวุฒิปากนั้นจำเป็นต้องจอดรอส่วนตัวของเขาไว้ที่ด้านหน้าของร้านอาหารแล้วขับรถของหস্যุทรมาจอดรอเจ้านายตรงริมถนน เขาได้รับพิกัดของสถานที่ที่เกิดเหตุซึ่งถูกส่งเข้ามาในโทรศัพท์มือถือพร้อมกันกับทุกคนและมันอยู่ไกลจากร้านอาหารพอสมควร

ห่านาที่ต่อมาหস্যุทรก็เดินออกมาจากบริเวณของร้าน เขาขึ้นนั่งบนรถของตัวเองโดยมีวุฒิปากทำหน้าที่คนขับ

"ได้พิกัดรึยัง"

"ได้แล้วครับ สารวัตรโอบบอกว่าส่งเข้ามือถือของทุกคนแล้ว"

"งั้นขึ้นทางด่วนออกนอกเมืองไปเลย"

"ครับ"

วุฒิปากหักพวงมาลัยรถเพื่อขึ้นบนถนนใหญ่ เวลาสองทุ่มเศษในเมืองใหญ่แบบนี้ไม่ได้ทำให้การจราจรบางตาลงเท่าไร แม้จะไม่ติดขัดแต่ก็เคลื่อนตัวได้ช้า หัสยุทธกำลังสนใจโทรศัพท์มือถือของตัวเองที่โอบเกียรติส่งภาพถ่ายหลายภาพมาให้ วุฒิปากพยายามเปลี่ยนเลนด้วยความยากลำบากเพื่อมุ่งหน้าขึ้นทางด่วน เมื่อทำสำเร็จเขาก็หันมาสนใจหัวหน้าได้

"เสียตายนะครับที่มีงานซะก่อน"

"หืม?" คนที่นั่งด้านข้างครางในลำคอด้วยความสงสัย คล้ายกับต้องการคำอธิบายที่มากกว่านั้น

วุฒิปากหัวเราะเบาๆ แล้วอธิบายเพิ่ม "เรื่องนัดทานอาหารนะครับ"

"ไม่เห็นต้องเสียตายนะสิ ก็กินอิมกันพอดี"

เขาไม่เชื่อว่าหัสยุทธจะไม่รู้ความหมายที่แท้จริง เพียงแต่เจ้านายไม่อยากจะคุยต่อก็เท่านั้น วุฒิปากพยักหน้าสองสามครั้งแล้วก็ไม่พูดอะไรอีก เขากำลังนำรถไปต่อคิวขึ้นทางด่วนเพื่อมุ่งหน้าไปยังถนนเพชรเกษม

"ซุมนุมประท้วงเรียกร้องค่าตอบแทนและสวัสดิการเพิ่มเติม" หัสยุทธพูดขึ้นเบาๆ เพื่อบอกในสิ่งที่เขารู้ให้เพื่อนร่วมงานทราบ

"สารวัตรโอบก็เคยทำนี่ครับ หรือสถานการณ์รุนแรงขึ้น"

"อิม เขาบอกมาว่าอย่างนั้น" หัสยุทธอ่านแผ่นป้ายที่ปรากฏขึ้นในภาพถ่ายภาพหนึ่ง "มีขู่ว่าโรงงานด้วยเหอเนี่ย"

"มิน่า สารวัตรโอบถึงเรียกเรา แต่ปกติโรงงานพวกนี้เขามีสหภาพฯนี่ครับ ทำไม่ไม่ตกลงกันดีๆ ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง"

"เดี๋ยวกี้รู้" แล้วก็มียาสโทรเข้ามา หัสยุทธรู้ตั้งแต่ยังไม่ได้ดูหน้าจอล่า โอบเกียรติต้องเป็นคนติดต่อเข้ามาแน่ แล้วก็ป็นจริงดังคาด "ว่ามาเลย"

ตอนนี้ทุกคนกำลังเดินทาง"

เขาเปิดลำโพงให้วุฒิปากได้ยินด้วย

"เป็นโรงงานทำผลไม่กระทบ มีพนักงานในโรงงานประมาณสองร้อยคน ตำรวจในพื้นที่ขอกำลังเสริมจากส่วนกลางมา เขาบอกว่านายจ้างกับฝ่ายลูกจ้างไม่สามารถตกลงกันได้ และจำนวนคนที่ชุมนุมก็มีมากกว่ากำลังของตำรวจ พวกเราก็เลยต้องมา"

"อืม แล้วความต้องการของผู้ชุมนุมคืออะไร"

"ยาวเหยียด เตี้ยวค้อยมาว่ากันตอนพวกนายมาถึง ในเบื้องต้นฝ่ายนายจ้างไม่สามารถให้ตามที่ขอได้"

"ในรูปที่ส่งมาให้ดู เห็นว่ามีขูวางเพลิงด้วยหรือ"

"ใช่ หลังจากที่พวกเขาารู้แล้วว่านายจ้างปฏิเสธคำขอของพวกเขา"

"เผาบ้านตัวเองเนี่ยนะ แล้วผู้นำการชุมนุมรู้ไหมว่ามันผิดกฎหมายอาญา"

"รู้ แต่คิดว่าแค่ขู่"

"ขู่ก็ผิดอยู่ดี แฮ่...แล้วผู้นำการชุมนุมเป็นพนักงานระดับไหน"

"ใครสักคนในฝ่ายผลิต ยังระบุชัดเจนไม่ได้"

"ผู้นำแฝงหรือ"

"คิดอย่างนั้น เพราะข้อเสนอกที่เป็นตัวหนังสือถูกส่งผ่านตัวแทนของสหภาพแรงงาน แต่ที่แน่นอนคือเขาสามารถควบคุมได้หมด ทั้งลูกจ้างในโรงงาน พนักงานฝ่ายวิศวกรรมและซ่อมบำรุง พุดง่ายๆ ว่าพวกที่ไม่ได้เข้ากับพวกเขาก็มีแต่ฝ่ายบริหารและพนักงานในออฟฟิศเท่านั้นเอง พวกที่อยู่ในโรงงานเล่นกับเขาทั้งนั้น"

หัสยุทธถอนใจ "แล้วผ่านมาก็ชั่วโมงแล้ว"

"เกือบห้าชั่วโมง"

"นายต้องระวังเรื่องข่าวลือกับการส่งข่าวสารจากคนข้างนอกเข้าไปใน

โรงงาน กันคนงานที่อยู่ด้านนอกออกห่างจากการเจรจาให้มากที่สุด แล้วผู้บริหารของบริษัทมาถึงรียัง"

"ผู้จัดการฝ่ายบริหารมาถึงแล้ว แต่เขาไม่มีอำนาจในการอนุมัติข้อเรียกร้องพวกนี้"

"อืม ันรอก่อน เดียวเจอกัน"

ห้สยุทธจบบทสนทนาเพียงเท่านั้นแล้วนำโทรศัพท์มือถือของตนชาร์จแบตเตอรี่ในรถไว้ เมื่อสถานการณ์ยืดเยื้อแล้วเขาจำเป็นต้องใช้สำหรับการสื่อสารกันในทีม ตอนนั้นในหัวกำลังคาดการณ์สถานการณ์เบื้องต้นว่าจะได้เจอกับอะไรบ้าง

บุษบงกชขับรถมาส่งผู้ช่วยของเธอที่หอพักแล้วขึ้นทางด่วนเพื่อกลับคอนโดมิเนียมของตน วิษณุในรถมีเสียงเพลงดังคลอต่อเนื่องโดยไม่มีนักจัดรายการพูดแทรก เธอมองนาฬิกาบนหน้าปัดรถแล้วถอนหายใจ อีกประมาณเจ็ดนาทีจึงจะมีชาวต้นชั่วโมง ในใจหวังว่าน่าจะมีการพูดถึงเหตุการณ์ที่สุมเสียงบางอย่างซึ่งห้สยุทธกับทีมของเขาต้องเข้าไปเป็นผู้คลี่คลายสถานการณ์แล้วสายตาที่เหลือบไปเห็นโทรศัพท์มือถือที่เสียบไว้หน้าคอนโซลรถ เสียงของห้สยุทธดังก้องขึ้นมาในหู...

'ถึงบ้านแล้วส่งข้อความมาบอกด้วยนะ'

"ให้ส่งจริงหรือแค่คำพูดติดปากนะ"

เธอปั่นกับตัวเองงิมงำ อดคิดถึงเหตุการณ์เมื่อหลายเดือนก่อนไม่ได้ ภาพผู้หญิงคนนั้นยังติดตา แม้บุษบงกชจะไม่พยายามกำหนดความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งสองคนเพราะเธอไม่มีสิทธิ์ที่จะทำเช่นนั้น แต่ในใจมันก็โอนเอียงไปในทิศทางที่ทำให้เธออึดอัด

คุณหมอัครถยนต์ส่วนตัวเข้าไปในบริเวณคอนโดมิเนียมในตอนเช้าวันชั่วโมงมาพอดี เธอขับรถช้าๆ ขึ้นไปบนลานจอดรถของอาคาร หู

คอยเงี่ยฟังว่าข่าวจะพุดถึงเหตุการณ์ใดบ้างที่พอจะเข้าข่ายงานของ NIC แต่เมื่อจอตรถยนต์เข้าช่องจอดเรียบร้อยแล้วเธอก็ไม่ได้ยื่นข่าวอาชญากรรมข่าวไหนเลย บุษบงกชดับเครื่องยนต์ หยิบโทรศัพท์มือถือถือกับกระเป๋าสะพาย แล้วลงจากรถเพื่อเข้าไปในอาคาร

เธอมองจอโทรศัพท์ในมือ กำลังตัดสินใจว่าจะส่งข้อความดีหรือไม่ จนกระทั่งเดินออกจากลิฟต์เพื่อที่จะตรงไปยังห้องพักของตัวเอง ลูๆ โทรศัพท์ก็ดังขึ้นจนเธอสะดุ้งสุดตัว

"อ๊วย! คุณแม่...ตกใจหมด" เธอบ่นแล้วรีบรับสาย "ค่าคนสวย"

"ทำไมรับเร็ว"

"อ้าว รับเร็วก็สงสัย" เธอทำหน้าแสงอนแล้วเปิดประตูห้อง สบัดรองเท้าสั้นสูงออกจากเท้าในจังหวะที่ไฟในห้องถูกเปิดขึ้นพอดี "ว่าไงคะ ยังไม่นอนอีกหรือ"

"เกือบจะนอนแล้ว พอตื่นขึ้นมาได้เลยโทรมาหาลูกสาวก่อน"

มีคลื่นความสงสัยและหวาดระแวงแผ่กระจายทั่วตัวบุษบงกช เธอโยนกระเป๋าถือลงบนโซฟากลางห้องรับแขกแล้วทิ้งตัวตามลงไป

"มีอะไรคะคุณแม่"

"อืม นัดทานข้าวเดือนนี้แม่พาสารวัตรโอบไปด้วยได้ไหม"

นั่นปะไร บุษบงกชถอนหายใจเสียงดัง "ไม่ได้"

"ทำไมล่ะ"

"แล้วทำไมต้องได้ด้วยล่ะคะ เขาเป็นอะไรกับครอบครัวเรา"

"ก็อาจจะเป็นในอนาคต"

"เฮอะ" เธอทำน้ำเสียงขัน "คุณแม่คะ หมอนไหมยั้งเด็กมากอยู่เลยนะคะ อย่าทำอย่างนี้กับหลานเลยคะ หนูไม่เห็นด้วย อีกอย่างหนูคิดว่าพี่ชายกับพี่อรรถก็คงไม่เห็นด้วยเหมือนกันที่จะจับคู่รักต่างวัยอย่างนี้"

"ยายบุษ!"

"ขา..."

พิมพ์กมลรู้ว่ากำลังถูกกวนอารมณ์ แต่ถ้ายอมรับว่าการนัดรับประทานอาหารครั้งนี้เพื่อบุขบงกชเอง ไม่ใช่เพื่อหม่อมใหม่อย่างที่ลูกสาวตัวดีแกล้งอำ เธอก็จะถูกปฏิบัติเช่นที่เช่นกัน

"เออล่ะ มาคุยกันด้วยเหตุผลดีกว่า"

"คะ หนูเป็นคนมีเหตุผล ว่ามาเลยคะคุณแม่"

คราวนี้เป็นฝ่ายพิมพ์กมลเองที่ถอนหายใจเสียดัง "ผู้หญิงวัยสามสิบห้าปีควรทำอะไรเพื่อตัวเองบ้าง ไหนลองบอกแม่มาซิ"

"ทำงาน หาเลี้ยงตัวเองกับพ่อแม่ แล้วก็มีความสุขกับชีวิตคะ"

"ซึ่งสิ่งเหล่านั้นลูกก็ทำได้ทั้งหมดแล้วนี่ เหลือก็แต่การใช้ชีวิตคู่"

"ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องมีคู่ทุกคนนะคะ เพราะประชากรเพศชายบนโลกใบนี้มีไม่เพียงพอ แถมบางคนเขาก็ชอบกันเองอีก อันนี้คุณแม่ก็ทราบนี่คะ"

"ใช่ ฉันทรู้"

บุขบงกชหัวเราะคิกคัก พิมพ์กมลหายใจลึกก่อนพูดต่อ

"พ่อกับแม่แก่แล้วนะ พี่ชายเขาก็มีครอบครัวไปแล้ว เหลือก็แต่ลูกนะ ถ้าอายุมากกว่านี้จะอยู่ยังไงตัวคนเดียว"

เมื่อพิมพ์กมลอ่อนลง บุขบงกชก็ไม่เลิกตลกอีกต่อไป เธอรู้ถึงความหวังเฝ้ายามของคนเป็นแม่ คุณหม่อมเฝ้ายามไปชั่วครู่ก่อนตอบ

"หนูอยู่ได้คะ...จริงๆ"

"อย่าเตือนักเลยยายบุษ"

"คุณแม่รู้ไหมคะว่าหนูกลัวอะไรมากกว่าความเหงา"

"อะไร"

"ความผูกพันที่หายไป"

"แม่ไม่เข้าใจ"

บุขบงกชลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่ตู้เย็นในห้องครัว "เมื่อคนเราเคยชิน

กับการอยู่ตัวคนเดียว เรามักกลัวคนที่จะเข้ามาใหม่ในชีวิต เพราะนั่นคือ การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ถ้าสิ่งที่เกิดขึ้นมันดีก็ถือว่าเป็นโชค แต่ถ้ามัน ไม่ดี นั่นจะกลายเป็นความทุกข์ครั้งใหญ่ได้เหมือนกัน โดยเฉพาะกับคนใกล้ ตัว ยิ่งคุณแม่กับเพื่อนคุณแม่รู้จักสารวัตรโอบเกียรติมากเท่าไร หนูก็ยิ่งจะ ต้องระมัดระวังความสัมพันธ์มากขึ้นเท่านั้น แต่มันไม่ใช่เพื่อตัวเอง มันจะ กลายเป็นว่าหนูต้องทำเพื่อคุณแม่และคนรอบข้าง ความสัมพันธ์อย่างนั้น มันจะถูกเหวอคะ"

คุณหมอรินน้ำใสในแก้วทรงสูง เธอได้ยินเสียงถอนหายใจของมารดา ดังลอดมาในสาย

"แม่ผิดเองสินะที่ปล่อยให้ลูกออกไปใช้ชีวิตคนเดียวเป็นสิบปีอย่างนี้"

"คุณแม่ไม่ผิดหรอกคะ หนูแค่พยายามอธิบายเหตุผลและมุมมองของ ตัวเองเท่านั้น ถ้าทุกอย่างมันเริ่มจากความรัก หนูคงมีความพยายามที่จะ สร้างความสัมพันธ์มากกว่านี้"

"หมายความว่าต้องการให้แม่หยุดเรื่องสารวัตรโอบไช้ใหม่"

บุษบงกชตีมน้ำหมดแก้วก่อนตอบ "คะ ถ้าจะกรุณา ยังไงหนูก็ต้อง ทำงานร่วมกันกับเขา หากวันใดวันหนึ่งมันเกิดสปาร์กขึ้นมา หนูก็จะรับ ความรู้สึกนั้นมาพิจารณา อย่างนี้โอเคไหมคะ"

"เธอนี่พูดยากกว่าฝ่ายโน้นเยอะเลย"

"นี่ไปตกลงอะไรกันไว้รีเปล่าคะ"

"เปล่า เขาก็แค่บอกว่าคนของเราน่าสนใจ สารวัตรไม่ได้ปิดประตูใส่ หน้าเราเหมือนอย่างที่เธอทำอยู่นี่หรอก"

บุษบงกชหัวเราะก๊าก เธอรู้ดีว่าก่อนที่พิมพ์กมลจะตัดสินใจคุยกับเธอ นั้นได้มีการพูดคุยกับฝ่ายโน้นมาบ้างแล้ว อย่างน้อยก็ถึงผ่านคนกลางอย่าง ทิพย์สุคนธ์ คุณหมอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหญิงสาวในยุคโบราณที่ยังไม่มี ใครมาสู่ขอ เลยต้องกลายเป็นสาวแก่บนชื่อคาน ทำให้บิดามารดาต้อง

ชายหน้าชาวบ้านอยู่อย่างนี้

"ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติเถอะค่ะคุณแม่ สามสิบห้ายังไม่แก่สักหน่อย"

"จ๋า แม่สาวน้อย ฉันไม่ต้องหวังหลานจากเธอแล้วสิใช่ไหม"

คุณหมอยังหัวเราะอย่างอารมณ์ดี "นอนได้แล้วค่ะ นอนดึกเดี๋ยวไม่สวยนะ"

"ยะ คุยกับเธอแล้วความดันขึ้น หลับฝันดี ฝันถึงลูกเขยแม่ด้วย"

"คำ อาจารย์แม่"

บุษบงกชวางสายลงแล้ว ข้อดีของพ่อแม่เธอก็คือไม่เคยบังคับ แม่แม่จะดูมากกว่าพ่อหน่อย แต่เมื่อคุยกันด้วยเหตุผลแล้วทุกอย่างก็จะจบลงด้วยดีอย่างนี้ แต่ข้อเสียของคุณพิมพ์กมลก็มีเหมือนกัน นั่นคือถ้าเธอยังไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ เธอก็จะถือไม่เลิก

"อีวีอยู่ไหน เธอต้องมาฟังฉันระบายนะ อีวี..."

คุณหมอก็มหันหน้าหาเครื่องดูดฝุ่นบนพื้นห้อง เธอเรียกหามันราวกับว่ามันมีชีวิต หากอีวีสามารถอัดเสียงได้ ป่านนี้หน่วยความจำของมันคงเต็มไปด้วยหลายรอบแล้ว

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)